

En cykelskæbne

Fredag den 5. maj tog Danmark afsked med en mangeårig helligdag. Regeringen havde besluttet, at Store Bededag efter mere end 300 år skulle ophøre. Mens jeg spillede til gudstjenesten i Marstal Kirke, tænkte jeg flere gange på, at dagen på sin vis var lidt historisk: Store Bededag for sidste gang.

Da jeg havde spillet postludiet, sat spilleskoene på plads og pakket noderne væk, gik jeg ud til min cykel. Men da jeg kom derud, gik det brat op for mig, at jeg ikke alene havde taget afsked med en helligdag. Jeg havde også taget afsked med min cykel! Væk var den!

I et tillidssamfund behøver man ikke at låse sin dør. Jeg kender mange eksempler på folk, der ikke låser døren til huset. Det har jeg nu altid gjort. Til gengæld har jeg aldrig låst min cykel, for hvem skulle dog stjæle en så høj cykel som min – med cykelkurv?

Til en begyndelse gik jeg tilbage til kirken for at høre, om det var kirketjenerens behagelige spøg. Det var det ikke. Resten af dagen gik med at vandre op og ned ad Marstals gader for at lede. Jeg undersøgte parkeringsområdet ved færgen, ved værtshusene, folkeskolen, navigationsskolen, og hvor man ellers kunne forestille sig, at en cykel kunne lande. Efter flere beretninger om Ommels tiltrækningskraft på stjålne cykler tog jeg også derhen, men lige meget hjalp det. Cyklen var væk.

For et par år siden så jeg en film i biografen. Den handlede om, hvordan et cykeltyveri satte en kædereaktion i gang. Cyklen endte vist nok i et eller andet østland, men tilfældigheder gjorde, at den forsvundne cykel fejlagtigt blev indregnet som element i en lang række af begivenheder, der i sidste ende resulterede i massedrab! Tænk, hvis min cykel havde lidt samme skæbne. Tænk, hvis cyklen var blevet afhentet og brutalt lagt på en lastvogn sammen med en masse andre, fremmede cykler. Tænk, hvis min cykel nu måtte henslæbe en usikker tilværelse i en fremmed storby, fuld af korrupsion, brutalitet og vilkårlige myrderier!

Jeg tænkte også lidt på prisen på sadlen, gearet og bagdækket, som alt sammen kun var et par måneder gammelt. Tyveknægtene havde fået en god cykel, selv om den langt fra var ny. Der var et spinkelt håb om, at cyklen stadig befandt sig på Ærø. Måske stod den et sted på øen og ventede på at blive samlet op? Igen løb tankerne af med mig. Måske havde cyklen i mange år følt sig presset? Måske havde jeg sat mig for hårdt på den, været for styrende? Måske følte den sig direkte trådt på? Måske havde den brug for lidt frihed til at se verden fra nogle nye veje, være i blidere hænder og bære en lettere byrde? Men hvorfor dog? Havde jeg været så slem?

Efter en uge ringede telefonen. Rygtet om cykeltyveriet havde spredt sig ud i byen, og manden i telefonen mente, at han havde genkendt min cykel et lille stykke fra venteskuret ved rutebilholdepladsen på Ærøskøbing Havn. Tilfældet ville, at jeg netop skulle af sted til Ærøskøbing, så kun et kvarter senere stod jeg foran min gode, gamle cykel. Den stod lidt uvant med venstre side lænet mod muren, og så meget ensom ud. Jeg gik lidt forsigtigt hen til den og mærkede blikkene fra nogle ventende buspassagerer. Jeg fornemmede en stille generthed over for den bortløbne cykel. Vi var allerede blevet lidt fremmede over for hinanden, og jeg mærkede et strejf af dårlig samvittighed, for jeg havde faktisk allerede fundet en anden – både smartere og splinterny. Men nøglen til låsen blev fundet frem, og den passede stadig, så jeg låste cyklen og gik et ærinde. Da jeg returnerede et par timer senere, følte tingene normaliseret. Jeg låste cyklen op, og den fulgte velvilligt med mig hjem igen.

Sådan endte den historie, og nu har jeg to cykler. Men hændelsen har gjort mig klogere. For jeg har jeg erfaret, at vi bor på en ø, hvor selv cykeltyverier foregår så respektfuldt, at man nogenlunde nemt kan få det forsvundne tilbage. Det er jo heldigt. Og så har jeg i øvrigt fået en ny vane: jeg låser min cykel. Hver gang!